

A od tohoto okamžiku se začíná náš příběh docela větvit. Taková událost, že je v nějakém městě tam na severu popraven novinář, zasáhne do osudů mnoha lidí. Opustíme tedy na chvíli Martina a přesuňme se k člověku, o kterém jsem se zmínil zatím jen letmo. Jmenuje Petr Bach, ano, jde o bratra našeho pana náměstka, policistu, který pracuje na oddělení hospodářské kriminálky. Pojdme si ho trochu představit. Petr Bach byl vždycky tak trochu ve stínu svého bratra Pavla. Zatímco Pavel byl člověk extrovertní a velmi činorodý a nikoho vlastně nepřekvapilo, že se nakonec stal politikem, Petr byl spíše zakřiknutý, i když určitě o dost inteligentnější než jeho bratr. Ale absence oné akčnosti způsobovala, že byl vždycky svým bratrem převálcován. To, že nakonec skončil na policii, je shoda různých okolností. Díky své inteligenci poměrně snadno vystudoval ekonomii v kombinaci s právy a spleťtými cestami osudu nakonec skončil právě u vyšetřování ekonomických zločinů. Byl vlastně spokojený, velmi mu vyhovovalo, že je neustále úkolován a nemusí sám nic tvořit. Vedl v podstatě dost poklidný život, bez velkých vzrůsení. To se mělo onoho dne, kdy začneme sledovat jeho osud, změnit. Petr byl zrovna ve své kanceláři na oddělení hospodářské kriminality, když mu zazvonil telefon a on zjistil, že na displeji svítí jméno jeho bratra.

Pavel byl zrovna v kanceláři na radnici, když si na svém počítači otevřel webové stránky bulvárních

novin. A právě tam se dočetl, že v jeho městě, tam na severu, byl zastřelen novinář. Ranou do hlavy. A když si Pavel přečetl jméno onoho novináře a došlo mu, kdo to je, a když si uvědomil souvislost, pochopil kontext tak... Jak vlastně popsat stav, který Pavel v tu chvíli prožil? Často se říkává – krve by se v něm nedořezal, ale to není úplně přesné. Nicméně určitě ten pocit znáte. Dozvíte se nějakou zprávou a srdce se vám divoce rozbuší, úplně cítíte, jak vám bouchá do žeber, přerývaně dýcháte a začnete se potit na spáncích. A tohle všechno se Pavlovi dělo. Navíc se mu ještě točila hlava a měl pocit, že omdlí. Přešel se k oknu a zadíval se ven. Bylo docela hezky a náměstí před radnicí bylo plné lidí. A Pavlovi začalo docházet, že jeho život už nebude nikdy stejný. Že jeho život, jak ho znal a jak ho žil, právě skončil. Přímo hmatatelně si uvědomoval nebezpečí, které nad ním visí. Nedělal si iluze o tom, že by policie nedokázala zjistit, co se stalo. A tušil, že dříve nebo později toho zasraného pasáka dopadnou a on určitě začne mluvit. Bude vyprávět o tom, jak ho vyhledal jeden náměstek, kterému vyhrožoval jistý novinář a jak chtěl, aby to vyřešil. A bude konec. S jeho politickou kariérou, s jeho životem, se vším. Neexistoval způsob, jak se z toho dostat. Ne bez použití nelegálních prostředků, to bylo Pavlovi úplně jasné. Zároveň si uvědomoval, že patří k lidem, kteří ke svému vlivu a ke svým penězům přišli právě díky takovým prostředkům, teď se akorát bude muset posunout na vyšší level.